Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

WEINA DAI RANDEL s-a născut și a crescut în China. Engleza este a doua ei limbă. La douăzeci și patru de ani s-a mutat în SUA și a început să scrie literatură, studiind la Texas Woman's University în Denton, Texas, unde locuiește acum împreună cu soțul și cei doi copii. Romanul *Luna din palat* s-a bucurat de un real succes și a fost recompensat cu mai multe distincții, printre care RWA RITA® Award în 2017. A fost, de asemenea, nominalizat la Goodreads Choice Awards pentru Cel mai bun roman de ficțiune și la RT Book Reviewers Choice Award, la aceeași categorie. Împreună cu romanul care i-a urmat, *The Empress of Bright Moon*, dedicat tot singurei femei-împărat din istoria Chinei, a fost tradus în șapte limbi, cele două volume fiind considerate printre cele mai reușite romane istorice din ultimii ani.

Weina Dai Randel

Luna din palat

Traducere din limba engleză
FLORENTIN ANDRONESCU

NEMIRA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

DINASTIA TANG, ANUL 631 D.HR.

AL CINCILEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

VARĂ

Libris.ro

– E păcat? a întrebat Tata, iar în vocea lui s-a simțit o vagă și neobișnuită nedumerire. Și de ce spui asta, Tripitaka?

Și eu eram curioasă să aud răspunsul. Cum să fie o fată mai valoroasă decât un băiat?

– Dacă ar fi fată, cu chipul ăsta ar umbri soarele de pe cer și ar străluci mai puternic decât luna, a spus călugărul Tripitaka, privindu-mă intens. Ar domni peste împărăția condusă de mulți bărbați. Ar putea să devină mamă de împărați, dar și să fie ea însăși împărat în numele propriu. Ar putea să dărâme tot edificiul de minciuni și să clădească în loc templul divinității. Ar putea să distrugă regatul de stafii și să instaureze în loc o dinastie a sufletelor vii. Ar putea fi nemuritoare!

– O femeie împărat? a întrebat Tata cu gura căscată a mirare. Cum ar fi posibil?

– E greu de explicat, Guvernatorule, dar e adevărat. Ar fi unică, nimeni înaintea ei și nimeni după ea...

– Dar acest copil nu provine din familia imperială.

– Ar fi propriul ei destin.

– Înțeleg, a zis Tata, pe gânduri. Dar cum ar putea o femeie să conducă un regat?

I s-a adresat călugărului, dar s-a uitat la mine cu o privire în care a strălucit o lumină ciudată:

– Va avea de îndurat.

– Ce?

– Morțile.

– Ale cui?

Dar Tripitaka n-a răspuns. În schimb, s-a întors să se uite spre salon, prin intrarea în grădină în formă de lună, unde fresce superbe și lambriuri din lemn antic, cu incrustații de perle și jad acopereau fiecare perete. Cupe și boluri din ceramică scumpă, un os al lui Buddha – cea mai mare comoară a Mamei – și un volum rar de poeme, vechi de patru sute de ani stăteau sprijinite de zid. În centrul salonului trona obiectul pe care toți oaspeții Tatei îl invidiau – o statuie din aur pur, care înfățișa un cal

în mărime naturală, un dar primit de la Împăratul Gaozu, întemeietorul Dinastiei Tang, care-și datora regatul Tatălui meu.

Tripitaka s-a uitat din nou la Tata. Parcă se uita la un om care se înecă într-un râu, dar nu poate face nimic să-l ajute.

– Și-acum o să-mi iau rămas-bun, onorate Guvernator. Fie ca soarta să te apere totdeauna! E un privilegiu să-ți ofer serviciile mele.

Și-a apropiat mâinile și a făcut o plecăciune.

N-aș putea să explic niciodată gestul meu de atunci. Am alergat spre el și am început să-l trag de veșminte. Poate că am vrut doar să-mi iau rămas-bun, dar cuvintele care mi-au alunecat de pe buze au fost: *Wo men xia ci chong feng. Noi doi o să ne mai întâlnim.*

Surprins, Tripitaka a făcut ochii mari. Apoi, ca și cum tocmai ar fi înțeles ceva, a dat din cap, cu o plecăciune adâncă, și a spus:

– Atunci, așa va fi!

Orice alt copil de vârsta mea s-ar fi simțit confuz sau împovărat, cumva. Dar n-a fost cazul meu. Am zâmbit, m-am dat înapoi și l-am luat de mână pe Tata.

După acea zi, n-am mai purtat haine de băiat, iar Tata a început să elaboreze scrisori și să i le trimită Împăratului Taizong, fiul Împăratului Gaozu, care moștenise tronul și îl mutase într-un măreț palat din Chang'an. Când l-am întrebat ce urmărește cu scrisorile, mi-a răspuns că există un obicei ca în fiecare an conducătorul regatului să aleagă un număr de fecioare care să-l slujească. Fecioarele trebuie să provină din familii nobile și să aibă mai mult de treisprezece ani. Era o mare onoare pentru ele, căci, odată ce erau alese de Împărat și deveneau doamne de rang înalt, le aduceau familiilor lor faimă și cinste pe veci.

Tata mi-a spus că și-ar dori ca eu să merg la palat.

M-a învățat poeme clasice, istorie, caligrafie și matematică, iar în fiecare seară, înainte să mă culc, mă punea să-i recit din *Arta războiului* de Sun Tzu. De multe ori am mers la culcare murmurând „Orice război se naște dintr-o minciună..."

Libris.ro

Și zilele au trecut, apoi anotimpurile și anii... Când am împlinit doisprezece ani, cu un an înainte ca Împăratul Taizong să mă cheme, Tata m-a dus la mormintele familiei noastre. Părea nespus de entuziasmat, urmele pașilor lui parcă străluceau, iar capul și-l ținea mândru. Mi-a spus povești vechi despre vremurile când el, cel mai bogat bărbat din Shanxi, a finanțat războiul Împăratului Gaozu, când acesta a hotărât să se revolte împotriva Dinastiei Sui, cum, atunci când Împăratul a fost trădat și forțat să se retragă, el, Tata, i-a deschis porțile proprietății lui uriașe și i-a găzduit armata și cum, după ce au câștigat războiul, Împăratul Gaozu i-a propus căsătoria dintre Tata și Mama, verișoara unei împărătese, fiica unui cunoscut nobil, credincios imperiului care pierise.

Cu mânecile largi fluturând, Tata mi-a arătat pământul care se unduia, întinzându-se până la capătul soarelui – pământul lui, pământul familiei noastre.

– Promiți să păzești onoarea și averea familiei noastre? m-a întrebat cu ochi strălucitori.

Strângând pumnii, eu am aprobat solemn, iar el a râs. Vocea i s-a topit în aerul cald și ecoul s-a auzit până în vârful chiparoșilor din depărtare.

Plăcerea de a-l mulțumi m-a învăluit și chiar atunci am văzut o pereche de ochi galbeni și bulbucați pândindu-ne din tufișuri. Pădurea a rămas dintr-odată împietrită și toate ciripiturile și foșnetul au dispărut. O ploaie de frunze, blană și picături roșii au început să cadă din cer și un strigăt mi-a străpuns auzul. Poate că era de la mine sau poate de la Tata, nu sunt sigură, pentru că totul s-a răsturnat și, când mi-am venit în simțiri, eram la masă cu Mama și cele două surori ale mele, mâncând terci de orez cu carne de porc.

Unul dintre servitorii noștri a dat buzna în salon, cu pieptul tresărindu-i și cu fața udă de transpirație. Un accident, a spus. Tata a căzut de pe o stâncă și a murit.

În ziua în care a avut loc înmormântarea, un soare palid lucea prin ceața dimineții, care învăluia cărările din munți. Am mers către mormântul lui încet. Pe degetul mare de la picior mi s-a spart o bășică, dar

nici n-am simțit. În fața mea, un preot cu o mască pătrată, pe care erau pictați patru ochi țopăia și dansa, iar lângă el, purtătorii de clopoței sunau întruna. Clinchetul se pierdea în înalturile cerului, dar dăinuia în inima mea. Mi-am stors mintea cu disperare să găsesc în natură un semn legat de moartea Tatei, dar, oricât am încercat, n-am reușit să-mi amintesc detaliile zilei în care a murit. Am îngenuncheat, cu fața înghețată și mâinile reci, în timp ce purtătorii sicriului l-au pus pe Tata în mormânt și l-au îngropat.

Am crezut atunci că viața mea s-a sfârșit. Nu știam că, de fapt, ea de-abia începea.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

2

Când ne-am întors, un grup de bărbați aștepta în fața casei, cu torțele arzând în noapte ca niște copaci în flăcări, în timp ce fumul negru se întindea spre cer ca o pânză uriașă, țesută de un păianjen monstruos.

L-am recunoscut pe judecător, purtând pălăria tatălui meu. Mi s-a întunecat sufletul. Preluase funcția Tatei. Cunoșteam prea bine legea. Indiferent cât de mult mă iubise Tata pe mine, nu eram fiul lui și nu-i puteam moșteni funcția de guvernator. Dar trebuia să fie un alt motiv pentru care judecătorul era acolo. Le-am oprit pe Mama și pe cele două surori, ținându-le strâns lângă mine.

– Bătrâno, i s-a adresat judecătorul Mamei, cu mâinile în șolduri, ia-ți fetele, că nu fac nici cât o ceapă degerată, și plecați!

Am simțit că-l urăsc pentru lipsa lui de respect la adresa Mamei. M-am oprit în fața lui.

– Să nu îndrăznești să-i vorbești așa mamei! Dacă trebuie să plece cineva de-aici, acela ești tu. Asta e casa mea!

– Nu mai e! a râs el batjocoritor. E a mea de-acum. Totul îmi aparține mie: casa, averea și tot aurul. Și acum, dispăreți!

A făcut un semn cu mâna și oamenii lui au venit spre noi și ne-au împins spre drum.

– Cum îndrăznești? m-am luptat eu, încercând să mă eliberez din brațele care mă cuprinseseră pe după umeri. Ticălosule!

Judecătorul m-a lovit cu pumnul în burtă și am simțit o durere ascuțită. Eram uluită. Nimeni nu mă lovise niciodată. M-am aruncat spre el și l-am izbit cu toată puterea. Dar o altă lovitură a venit direct în spate, m-am prăbușit la pământ și totul s-a întunecat de durere. O clipă n-am auzit decât ecoul unor palme și strigătele înfricoșate ale surorilor mele. Mi-am scuturat capul și am încercat să mă ridic, pentru că în acel moment am văzut-o pe Mama, cu o mână pe față, cum cade la pământ icnind. Instinctiv, m-am întins și am prins-o în brațe, ocrotind-o, în timp ce asupra mea se abătea o ploaie de lovituri.

Într-un sfârșit, toate loviturile și agitația au încetat, iar porțile casei mele mi s-au închis în față. Dinăuntru s-au auzit râsete puternice și urale.

Toți cei o sută de servitori ai noștri au venit spre noi, purtând saci pe umeri. M-au ajutat să mă ridic și apoi, unul după altul, au făcut o plecăciune, plângând cu amar. Pe când se întorceau să plece, i-am privit cu un nod în gât. Îi știam de când mă născusem și le spuneam „unchi“ și „mătușă“, dar acum trebuia să plece. Era exact așa cum zicea proverbul: „Când un copac se prăbușește, sărmanele maimuțe n-au altceva de făcut decât să se risipească.“

Înfrânându-mi lacrimile, m-am întors spre mama și spre surorile mele, care suspinau alături. Le-am îmbrățișat, încercând să le consolez, și am jurat că le voi apăra și că voi avea grijă de ele, dar știam că nu pot să le aduc casa înapoi. Puteam să-i implor pe nobilii care îl slujiseră pe Tata să mă ajute, dar judecătorul cel lacom și ale cărui cuvinte erau lege le era superior și nimeni n-ar fi îndrăznit să i se opună.

N-aveam nici cea mai vagă idee unde ne-am putea duce. Toată familia din partea Mamei murise în război, iar Tata n-avea rude în Wenshui. I-aș fi putut ruga pe vecini să ne primească, dar am fi fost ca niște cerșetori care trăiesc din mila celorlalți. În cele din urmă, Mama a spus că ar

Libris.ro

trebui să mergem la Qing, fratele meu vitreg, care locuia în Chang'an, orașul unde se afla marele palat al Împăratului Taizong. Fiul cel mare al Tatei din prima căsătorie, Qing, era un ticălos lacom, care mă ura, și era ultima persoană căreia m-aș fi dus să-i cer ajutorul.

Dar am hotărât s-o ascult pe Mama. Aveam să mergem în Chang'an și, odată ajunsă acolo, aveam să caut orice ocazie să-l văd pe Împărat și să-l implor să ne restituie casa și bunurile care ne aparțineau.

Noaptea se lăsa din ce în ce mai rece. Ne-am înghesuit sub un copac, încercând să ne încălzim unul pe altul. Mi-era foame, mă simțeam sleită și mă durea tot corpul de la lovituri, dar n-am putut să închid un ochi. Și în tot acest timp vântul nopții îmi biciuia fața.

În zori Mama a găsit o caravană care trecea pe la noi, prin oraș, și le-a plătit cu brățara mea de jad. Împreună cu surorile mele, m-am târât spre caretă și ne-am urcat în ea.

Cu bărbia lipită de rama ferestrei, am privit cum casa mea se topește în depărtare. Băusem apă din Wenshui, mersesem pe drumurile noroioase din Wenshui, crescusem și respirasem aerul din Wenshui. Iar acum trebuia să plec.

Tata spunea că Chang'an e cel mai grozav loc de pe fața pământului și că mulți oameni s-au îngrămădit spre orașul Împăratului ca fluturii la flacăra lumânării. Cu toții – negustori, poeți sau femei ușoare – merseseră într-acolo ca să-și împlinească visele de îmbogățire și decadență. Tot aceea era și destinația Drumului Mătăsii, unde negustori din locuri îndepărtate precum Persia, Kucha, Kashgar și Samarkand aduceau parfumuri rare și obiecte de lux greu de găsit ca să le vândă.

Dar când ne-am apropiat de zidul orașului de lângă Poarta Jinguang, peisajul care mi s-a deschis în față nu reflecta nimic din descrierile Tatălui meu. Meterezele cenușii, ca dinții crestați ai unui demon, se desfășurau la infinit în depărtare. În jurul meu, o mulțime de negustori cu fețele încrețite de riduri și buzele pârlite de sete se clătinau pe drum de

oboseală, iar frunzele dintr-o pădurice de curmali de pe malul unui lac erau zbârcite și păreau pe moarte.

Odată intrați pe poartă, priveliștea orașului m-a surprins. Poduri de piatră albă se arcuiau în formă de semilună, sălcii verzi umbreau marginea unor canale adânci, canoe vopsite în roșu-stacojiu și bărci cu cap de dragon, indigo pluteau pe canale liniștite, iar clădirile cu ziduri enorme – cartiere rezidențiale, mi-a spus Mama – se înălțau una lângă alta ca niște fortărețe.

Am mijit ochii ca să mă apăr de soarele strălucitor reflectat de apa din canal. Nu voiam nici să clipesc, de teamă să nu-mi scape ceva. Străzile erau la fel de largi ca cerul, iar arțari, ulmi, stejari și ienuperi creșteau aranjați frumos pe margini. Totul părea organizat și ordonat. Până și caii se opreau din nechezat, parcă sub imperiul unui cod nerostit al supunerii.

Două străzi mergeau paralel în stânga mea. În depărtare, oamenii pășeau domol spre ieșirea din oraș, în timp ce partea din mijloc rămânea liberă. În curând, și-a făcut apariția un grup de călăreți, cu pălării și cizme, mergând la trap de-a lungul străzii. Prima dată am crezut că erau gărzile Împăratului, dar când au ajuns mai aproape mi-am dat seama că erau nobili. Erau mai bine îmbrăcați decât oricine din orașul meu, cu pălăriile lor cu dungi de blană, cu mânecile lor de mătase, care le ajungeau până jos, la ghete. În Wenshui, toată lumea mă saluta pe stradă, dar acești oameni treceau pe lângă noi de parcă n-am fi existat.

– Unde e palatul? am întrebat-o pe Mama.

– Uită-te! Vezi zidul acela roșu? E zidul palatului, mi-a răspuns ea cu mâinile în jurul surorilor mele.

Sora mai mare dormea, dar cea micuță, care se născuse cu o inimă bolnavă, gemea delirând. Se îmbolnăvise în timpul călătoriei.

Am mângâiat-o pe umăr ca s-o alin și, când s-a liniștit, m-am dat mai aproape de fereastră. Porțile stacojii, bătute cu ținte de bronz, erau înalte și late, dar nu mă impresionau. Arătau cam ca poarta noastră principală, dar, pe măsură ce careta înainta, mi-am dat seama cât de enormă era intrarea în palat și încă nu era una singură, ci existau trei intrări – cea din stânga, cea din mijloc și cea din dreapta. Intrarea din mijloc, rezervată

Libris.ro

doar Împăratului și defunctei Împărătese – mi-am amintit ce-mi spusese Tata – era cea mai grandioasă. În față avea un pod arcuit; doi chilini de piatră care se hârjoneau, unicornul mitic; și două turnuri de observație, aflate în vârful zidului, ca niște pavilioane care pluteau în aer.

Tata îmi spusese că palatul are 9 999 de încăperi, un număr norocos, care să sugereze longevitatea regatului. Fiecare cameră era îmbrăcată în marmură și fiecare stâlp era sprijinit de dragoni și incrustat cu jad și rubine. Zi și noapte, încăperile răsunau de sunete de lăute și țitere, iar femeile de la palat se plimbau adesea în văluri subțiri în toate culorile curcubeului, împodobite cu brâuri parfumate.

Și Împăratul Taizong era cel pentru care se cântau toate cântecele, pentru care se ridicau toate clădirile... Mă întrebam dacă primise scrisorile Tatălui meu. Avea să mă cheme, oare? Dacă voia, mă putea găsi cu ușurință, de vreme ce orașul păstra înregistrări stricte cu cine intra și cu cine locuia la rude.

Am ajuns în cele din urmă la casa lui Qing, o clădire micuță, din chirpici, cu acoperiș de paie. În momentul în care ne-a văzut i-a cerut Mamei punga cu bani și bijuteriile noastre. Acesta – știam prea bine – era singurul motiv pentru care ne primise.

În noaptea aceea, am împărțit o saltea de bambus într-o încăpere micuță, cu cele două concubine ale lui Qing și cu cei opt copii ai lor. Abia dacă am dormit. Înainte de zori, un semnal dat de o bătaie de tobe s-a ridicat în aer – vestea că se deschidea Piața de Apus din apropiere. M-am îmbrăcat și am ieșit din casa lui Qing în liniște. Voiam să văd palatul. N-aveam cum să intru, dar poate cu puțin noroc aveam să-l văd pe Împăratul Taizong și, dat fiind ajutorul pe care i-l dăduse Tata Împăratului Gaozu și dinastiei lui, el îmi va îndeplini dorința și ne va da înapoi casa.

În afara locuinței lui Qing, zgomotul de la piață se auzea prin ceața groasă a dimineții ca un tunet. M-am oprit, șocată să văd atât de mulți oameni în jur. Vânzătorii îi vânau pe clienți cu prepelițe slăbănoage, iepuri și capcane de vipere, atârnându-le pe umeri ca niște aripi. Negustorii își înfigeau picioarele în pământul bătătorit și împingeau cărucioarele pline

cu baloți de mătase. Clarvăzătorii care ghiceau viitorul se învârteau peste tot, cu niște cărți de bambus în mâini și nori de praf de aramă la călcâie.

Am străbătut mulțimea și am ajuns la Strada Divină, care mergea până la porțile din față ale palatului. Acolo se afla o armată de gărzi, verificând o mulțime de slujitori care purtau o emblemă în formă de pește: semnul care-ți permitea accesul în palat. Numai cei care-l aveau puteau să intre. Dar nicăieri nici urmă de Împărat.

Dezamăgită, m-am întors la casa lui Qing. Locuind în Chang'an, auzeam zvonuri despre palat tot timpul. Oamenii spuneau că Împăratul va chema la el cincisprezece fecioare, Cele Alese, ca să-l servească în Curtea Interioară în acel an, iar prioritate vor avea fiicele nobililor de rang înalt. Tatăl meu, care fusese guvernator, avusese un rang înalt.

Speram că voi fi și eu printre fecioarele convocate de Împărat. Era singura cale să-l întâlnesc. Iar viața în gospodăria lui Qing era mizerabilă. Era mai sărac decât oricare dintre servitorii tatălui meu. Treceau multe zile în care nu aveam nimic de mâncare și, dacă eram norocoasă, mâncam orezul ars răzuit de pe fundul oalei. Sora mai mare a fost obligată să se mărite cu un negustor de rând, undeva în sud, așa că scăpaserăm de o gură de hrănit, iar sora cea mică era tot mai bolnavă. Am făcut rost de niște căpățâni de varză murată și le-am vândut la piață ca să capăt bani de medicamente pentru ea.

Și apoi, într-o bună zi, soarta mi s-a schimbat. Gonguri au sunat în fața casei lui Qing. Un bărbat care purta un drapel a intrat pe poartă. În spatele lui se aflau o trăsură și un alt bărbat, care arăta ca un dovleac uriaș, burtos, gras și cu un cap mic.

– Toată lumea în genunchi! a poruncit el, în timp ce vecinii, Mama și Qing se strânseseră în fața lui.

Fără să fiu sigură de ce avea să urmeze, am îngenuncheat lângă Mama, ținând-o în brațe pe surioara cea mică. Omul ca un dovleac a desfășurat un pergament cu marginile aurite – semn că era un edict.

În cadența unei melodii, a citit: „În a opta lună a celui de-al treisprezecelea an de pace al Regatului, Eu, Împăratul Taizong, Împăratul Chinei și cel Atotputernic, Cuceritor al Nordului și al Sudului, stăpân peste pământ

Libris.ro

și peste cele șapte mări, decretez prin prezenta că cea de-a doua fiică a lui Wu Shihuo, fostul Guvernator al provinciei Shanxi, bărbat care a slujit Regatul nostru, este aleasă să fie una dintre cele cincisprezece fecioare care vor intra în Curtea Interioară. Iată, aici, decretul meu!"

Mulțimea a rămas fără răsuflare și oamenii m-au înconjurat, strigându-mi felicitări. Am dat din cap fericită, pentru că misivele Tatei nu fuseseră în zadar, iar eu aveam să merg la palat, așa cum își dorise el. Totuși, nu mi-a venit deloc să zâmbesc când m-am uitat la Mama și la surioara mea. Trebuia să le părăsesc. La asta nu mă gândisem. Iar sora mea era atât de bolnavă! Cine va avea grijă de ele când eu voi fi la palat?

Mai târziu, după ce toată lumea a plecat, surioara mea a ațipit puțin, iar eu am stat cu Mama pe o bancă. Și-a șters ochii.

– Sunt lacrimi de fericire, mi-a spus.

Părea mulțumită, dar eu îi simțeam durerea din glas.

Nici eu nu voiam s-o părăsesc. În palat n-aveam să-i mai văd chipul când mă trezeam dimineața sau să-i aud vocea înainte să adorm. N-aveam s-o mai pot lua în brațe și nici să-i ascult respirația.

– Nu trebuie neapărat să plec, am zis eu, chiar dacă știam că n-am nicio șansă.

Nimeni nu îndrăznea să i se opună Împăratului.

– Trebuie să te duci. E spre binele tuturor, a clătinat ea din cap.

Cu inima grea, m-am dus în spatele ei și i-am masat umerii. O dureau în acele zile și eu învățasem să-i mai ușurez durerea. I-am prins umerii cu toată puterea pe care o aveam și am masat cu toată amărăciunea și neputința care îmi sleiau inima. Cu degetele mari făceam cercuri în jurul umerilor, pe oasele de sus și apoi pe spate. Sub degete îi simțeam pielea moale și oasele tari – solide, hotărâte, încurajatoare. Ca dragostea.

Și atunci am știut. Nimic nu avea să ne despartă vreodată, nici palatul și nici mormântul.

Am slăbit presiunea și i-am bătut ușor spatele cu pumnii. S-a relaxat și a oftat eliberată, ca de obicei.

– Escorta de la palat o să te ia într-o lună. Și o să începi o viață nouă, a zis Mama.

– O viață nouă.

Am dat din cap și m-am uitat în jur prin curte, la zidurile scorojite care împrejmuiau micuțul spațiu. În fața mea, o baltă de zoaie se scurgea sub o găleată, iar lângă poartă se aflau un trunchi spart și o groapă unde să aprinzi focul pentru gătit, acum plină de noroi. Acest loc nu era casa mea, dar îmi aducea aminte că aveam niște lucruri de făcut pentru familia mea – trebuia să le ajut pe mama și pe sora mea să scape din acest loc cumplit și să am grijă de ele. Și totul era posibil, de vreme ce fusesem chemată să-l slujesc pe împărat. Căci, dacă aveam să-i intru în grații, puteam apoi să-i cer să redea familiei mele casa și averea. Și poate că aveam să împlinesc și visul Tatei – să devin cel mai puternic conducător al Chinei.

M-am dus în fața ei și am îngenuncheat, în așa fel încât s-o pot vedea mai bine – acel chip care întotdeauna arătase netulburat, dar care în ultima vreme era brăzdat de frică și durere, chipul care însemna acasă, chipul pentru care mi-aș fi dat viața ca să-l apăr.

– O să ai grijă de tine, Mamă?

– Da, o să am, mi-a răspuns, citindu-mi în suflet cu ochii ei calmi, iar apoi, cu blândețe, m-a tras mai aproape de ea. Mei! Ești singură, n-ai pe nimeni care să te ajute, iar în inimă ai prea mult metal și prea puțină apă. Înțelegi tu oare ce fel de loc e Curtea?

Știam că vorbele mele n-o vor liniști, așa că i-am răspuns:

– Mamă, ții minte că Tata mă învăța din Sun Tzu? Mi-a explicat o dată diferența dintre un luptător obișnuit și un luptător bun. Mi-a citat din cuvintele maestrului și m-a pus să le învăț pe dinafară: „Să ridici o pană nu e semn de mare forță; să vezi soarele și luna nu e semn de vedere ascuțită; să auzi un tunet nu e semn de auz fin."

– Aha! a dat ea din cap. Deci vei învăța să fii un bun luptător.

– Nu, Mamă! am zâmbit eu. Voi fi un luptător inteligent, care nu doar că va câștiga, ci va câștiga ușor.

Și, cu asta, am îmbrățișat-o.